

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
1.Mf.31.137/2021/8.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság dr. Horváth Magdolna Anna egyéni ügyvéd (Cím6) által képviselt **Felperes1** (Cím2) **felperesnek** a dr. Kreisz Gyula Máté egyéni ügyvéd (alperesi képviselő címe.) által képviselt **Alperes1** (Cím1) **alperes** ellen szabadságmegváltás iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 25.M.70.091/2020/21. számú ítélete ellen az alperes által 22. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részében helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 100.000.- forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás

[1] A felperes 2018. január 1. napjától állt az alperes alkalmazásában műszaki ügyintéző munkakörben. Felperes munkaköri feladatát képezte – egyebek mellett – a szabadságok kiírása és nyilvántartása is. Az alperes 2018. évben 15 nap szabadságot adott ki a felperes részére.

[2] Az alperesi társaságnál pénteki napokon ügyeleti rend működött, azaz a munkavállalók közül csak két munkavállalónak kellett a munkahelyen tartózkodnia és munkát végeznie, a többi munkavállalónak a munkahelyre nem kellett bemennie. Az alperes

ügyvezetőjének döntése volt az is, hogy amennyiben munkanap átrendezés miatt a szombati nap munkanapnak minősült, úgy aznap az alperes nem nyitott ki, a munkavállalók aznap munkát nem végeztek, a szombati munkanapokat előre vagy utóbb ledolgozták. Munkanap átrendezés miatt 2018. évben március 10., április 21., október 13., november 10., december 1. és december 15. szombati napok munkanapok voltak, amely napokon az alperes nem nyitott ki, a munkavállalók e napokon munkát nem végeztek, a munkabérüket azonban megkapták. A vecsési búcsú miatt 2018. szeptember 17. napján az alperes nem nyitott ki, a munkavállalók aznap nem dolgoztak, munkabért azonban kaptak.

[3] A felperes 2018. szeptember 6-án és 7-én, valamint október 12-től 15-ig külföldi kiránduláson vett részt. Szeptember 6. és október 15. napjára a munkáltatói jogkör gyakorlója – a felperes által teljesített rendkívüli munkavégzés ellentételezéseként – a felperes távollétét engedélyezte, e napokra munkabért kapott a felperes, szeptember 7-ére szabadságot vett ki, október 12-én pedig a pénteki ügyelet miatt nem kellett a munkahelyére bemenni. A felperes 2018. július 19-től 25-ig és október 10. napjára szabadság kiadását kérte a munkáltatói jogkör gyakorlójától, aki július 19. és 20., valamint október 10. napjára a felperes távollétét – a felperes által teljesített rendkívüli munkavégzés ellentételezéseként – engedélyezte, e napokra a felperes a munkabérét megkapta. Július 23-25. napjáig a felperes szabadságon volt.

[4] Az alperes 2019. január 17. napján felmondással megszüntette a felperes munkaviszonyát 2019. február 16. napjával.

Kereset és ellenkérelem

[5] A felperes módosított keresetében 132.135.- forint szabadságmegváltás, 8764.- forint jogellenesen levont munkabér és kamatai megfizetésére, valamint a 2018. január 31. napján kelt kártérítési határozat hatályon kívül helyezésére kérte kötelezni az alperest. Hivatkozásképpen előadta, hogy az alperes 2018. évre járó szabadságát csak részben adta ki, ezért 15 nap szabadság pénzben történő megváltását kérte. Előadta, hogy amikor szombatra esett a munkanap, akkor nem kellett bemenni dolgozni és részletesen nyilatkozott arra nézve is, hogy július 19-én és 20-án, szeptember 6-án, szeptember 17-én, valamint október 10-én az általa teljesített rendkívüli munkavégzést az ügyvezető „csúszónapokkal” kompenzálta. Valamennyi esetben a munkáltatói jogkör gyakorlója tudtával és engedélyével volt távol.

[6] Az alperes ellenkérelmében két nap szabadságmegváltást elismert, ezt meghaladóan a kereset elutasítását kérte. Hivatkozásképpen előadta, hogy a felperes 2018. évben a szombati munkanapokon nem dolgozott, ennek ellenére a munkabérét megkapta. A külföldi kirándulások idejére csak egyes napokra vett ki szabadnapot, azonban a kirándulásokra eső valamennyi munkanapra járó munkabérét megkapta. A felperes 2018. július 19. és 20. napján, valamint október 10. napján ténylegesen munkát nem végzett, azonban munkabérét megkapta. A felperes ezekre a napokra a jelenléti ívre is beírta magát.

Vitatta, hogy a felperes rendkívüli munkavégzést teljesített volna, állította, hogy még a munkaszerződésben rögzített napi munkaidőt sem dolgozta le. Előadta továbbá, hogy a szabadságok kiadása az ügyvezető hatáskörébe tartozott, így ha a felperes jelezte felé, hogy ki szeretné venni a szabadságát, akkor arról a korábbi ügyvezetőnek kellett volna intézkednie.

Az elsőfokú bíróság döntése

[7] Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest 132.135.- forint szabadságmegváltás, 8764.- forint jogellenesen levont munkabér és ezen összegek kamatai megfizetésére, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte az alperest 196.950.- forint perköltség felperes részére történő megfizetésére. Rögzítette, hogy az ítélet a 17.618.- forint szabadság megváltásra vonatkozó részében előzetesen végrehajtható.

[8] A határozat indokolása szerint a Munka Törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 122. § (1) bekezdése szerint a szabadságot a munkáltató adja ki. Az Mt. 122. § (3) és (4) bekezdései meghatározzák a szabadság kiadásának részletes szabályait. Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a perben az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a felperes részére a 2018. évre járó további 15 nap szabadságot természetben kiadta. A vitatott napok tekintetében az volt megállapítható, hogy annak ellenére, hogy a jelenléti íven a felperes munkavégzést tüntetett fel, a munkáltatói jogkör gyakorlójának tudtával és engedélyével a felperes ténylegesen munkát nem végzett, de az e napokra járó munkabérét megkapta. A perbeli időszakban ügyvezetői tisztséget ellátó tanú5 tanúvallomása alapján megállapítható volt, hogy a munkanap átrendezés miatt munkanapnak minősülő szombati munkanapok tekintetében a munkáltatói jogkör gyakorlója tudtával és engedélyével az alperes nem nyitott ki, az alperes egyetlen munkavállalója sem végzett munkát, munkabérüket azonban megkapták, mert e szombati munkanapokat az érintett munkavállalók ledolgozták. Ezen túl a volt ügyvezető tanúvallomása igazolta, hogy a felperes 2018. szeptember 6., október 10. és 15. napjain, július 19. és 20-án a munkáltatói jogkör gyakorlója tudtával és hozzájárulásával mentesült a munkavégzési kötelezettség alól, figyelemmel a felperes által teljesített rendkívüli munkavégzésre. 2018. szeptember 17-én pedig az alperes a vecsési búcsú napján zárva tartott, a munkavállalók – a munkáltató hozzájárulása alapján – munkát nem végeztek.

[9] Hangsúlyozta az elsőfokú bíróság, hogy önmagában a munkavégzés hiányából és a munkabér kifizetésének tényéből nem állapítható meg az, hogy a felperes részére a vitatott napokon szabadság kiadására került volna sor. A szabadság kiadásának jogszabályban rögzített feltételei vannak, mely feltételek nem álltak fenn. A munkavégzési kötelezettség teljesítése alól a munkavállaló nem csupán a szabadság esetén mentesül, hanem egyéb esetekben, így például az Mt. 55. § (1) bekezdésben vagy a 146. § (2) bekezdésben szabályozott esetekben. A bizonyítási eljárás eredményeképpen egyértelműen megállapítható volt, hogy a vitatott napok tekintetében a felperes az alperes Mt. 146. § (2) bekezdése szerinti hozzájárulása alapján mentesült a munkavégzési kötelezettség alól, részére e napokra szabadság nem került kiadásra. Kitért arra az elsőfokú bíróság, hogy a per tárgya nem

rendkívüli munkavégzés ellenértékének megfizetése volt, ezért nem volt jelentősége annak, hogy a felperes teljesített-e rendkívüli munkavégzést.

[10] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes az utolsó perfelvételi tárgyaláson két nap szabadság megváltás tekintetében elismerő nyilatkozatot tett, melyet az utolsó érdemi tárgyaláson visszavont, amely azonban a Pp. 221. § (2) bekezdése alapján hatálytalan.

[11] Az elsőfokú bíróság a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 80. §-a és 83. § (2) bekezdése alapján rendelkezett a perköltség fizetéséről. Megállapította, hogy a per tárgyának értéke 191.863.- forint volt, a felperes 73%-ban lett pernyertes, a peres felek a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. évi (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdése alapján érvényesítették a perköltségüket. Az elsőfokú bíróság az eljárás hosszára, a bizonyítási eljárás terjedelmére, a megtartott tárgyalások és az előterjesztett beadványok számára és terjedelmére a mérséklést nem látta alkalmazhatónak. A felperes a megbízási szerződés és számlák alapján 390.000.- forint perköltséget számított fel, melyet az elsőfokú bíróság elfogadott. Kitért arra, hogy az eljárás során hét tárgyalás került megtartásra, amely az alperes oldalán mindösszesen 325.000.- forint perköltséget vont maga után. Figyelemmel a pernyertesség és a pervesztesség arányára, a kettő közötti különbözet 196.950.- forint.

Fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[12] Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, kérve az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását a szabadságmegváltásra vonatkozó részben és a kereset elutasítását, másodlagosan kérte az elsőfokú bíróság által megítélt perköltség csökkentését. Hivatkozásképpen előadta, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat tévesen értékelte, és az azokból levont következtetések is téves jogértelmezésen alapulnak, a volt ügyvezető tanúvallomását pedig indokolatlanul vette figyelembe. A felperes az elsőfokú eljárásban nem tudta kellő mértékben bizonyítani, hogy túlmunkát végzett és a vitatott napokon a munkáltatói jogkör gyakorlójának tudtával és engedélyével nem végzett munkát. Az alperes azért nem tudta a tárgyi napokra a szabadságot az Mt.-ben meghatározott rend szerint kiadni a felperesnek, mert a felperes nem írta ki szabadságként azokat a napokat, holott ez az ő feladata lett volna.

[13] Az elsőfokú bíróság a 2020. augusztus 31. napján tartott tárgyaláson arról tájékoztatta a feleket, hogy a felperesnek kell bizonyítania, hogy 2018. május végétől kezdődően túlmunkát teljesített és az általa konkrétan megnevezett napokat a túlmunka miatt lecsúsztatta. Az alperesnek kell bizonyítani, hogy 2018. évre a felperes által igényelt 15 napból 13 nap szabadságot természetben kiadott. Ezzel szemben az elsőfokú bíróság ítéletének [24] bekezdése - a kioktatással szemben - már csak azt rögzítette, hogy az alperesnek kellett bizonyítani, hogy a felperes részére 2018. évre járó 15 nap szabadságot

természetben kiadta. Hangsúlyozta az elsőfokú bíróság, hogy a per tárgya nem rendkívüli munkavégzés ellenértékének megfizetése volt, ezért nem volt jelentősége annak, hogy a felperes teljesített-e rendkívüli munkavégzést. Az elsőfokú bíróság állításával ellentétben az alperes az elsőfokú eljárás során végig azt állította, hogy a felperes azzal, hogy nem a valóságnak megfelelően vezette a jelenléti ívet és a szabadság kiírást, megghiúsította, hogy az alperes a felperes szabadságát az Mt.-ben előírt szabályok betartásával ki tudja adni. Hivatkozott az Mt. 6. § (1) bekezdésére, mely szerint felróható magatartására előnyök szerzése végett senki sem hivatkozhat, ellenben a másik fél felróható magatartására hivatkozhat az is, aki maga felróhatóan járt el. Előadta, hogy kimaradt a tényállásból az a lényeges adat, hogy a felperes feladata volt a szabadság kiírása és annak dokumentálása. Ha a felperes nem írja ki a szabadságát, hogyan tudta volna azt az alperes kiadni? Észrevételezte, hogy az elsőfokú eljárásban a felperes nem tudta bizonyítani, hogy 2018. május végétől kezdődően túlmunkát teljesített és az általa konkrétan megnevezett napokat a túlmunka miatt lecsúsztotta. Az elsőfokú eljárásban okirati bizonyítékok alapján ennek pont az ellenkezője bizonyosodott be, a felperes nemhogy túlmunkát nem végzett az alperesnél, de még a munkaidejét sem dolgozta le. Ha nem volt valós a túlmunka, akkor nincs mit lecsúsztatni és a felperesnek szabadságot kellett volna kiírni. Azt a felperesi állítást, hogy a perbeli napokon a munkáltatói jogkör gyakorlója tudtával és engedélyével mentesült a munkavégzés alól, kizárólag az alperes volt ügyvezetője, az alperesi társasággal szemben nyilvánvalóan negatív értelemben elfogult tanú vallomása támasztotta alá, melyet az elsőfokú bíróság elfogadott. A tanú a felperes azon állítását, hogy az általa megnevezett napokat a túlmunka miatt lecsúsztotta, azaz, hogy a felperes mikor és mennyi túlmunkát végzett, semmilyen okirattal nem tudta alátámasztani, sőt elismerte, hogy sokszor bemondás alapján számolta el a valójában nem létező túlmunkát. A tanú a 2018. október 12-i pénteki nappal kapcsolatban sem nyilatkozott egyértelműen, csak valószínűsítette, hogy a felperesnek a munkahelyén aznap nem kellett megjelennie.

[14] A perköltséggel kapcsolatban előadta, hogy egy darab 40.000.- forintos számlát a felperes duplán adott be, ezen túl annak a 20.000.- forintnak a megítélése is indokolatlan volt, ami a kereset beadásával összefüggésben keletkezett. Az elsőfokú bíróság azt sem ellenőrizte, hogy a felperesi jogi képviselő a valós tárgyalási idő alapján állította-e ki a számlát, például arra a tárgyalásra, ami 20 percig tartott, a felperesi jogi képviselő két órát számolt el.

[15] A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Hivatkozásképpen előadta, hogy az alperes a szabadság kiadására vonatkozó bizonyítási kötelezettségének nem tudott eleget tenni. Jelen per tárgya nem is a túlmunka bizonyítása és annak ellenértékének megfizetése volt, hanem az alperes által ki nem adott 15 nap szabadság pénzbeli megváltása. A volt ügyvezető tanúvallomása megerősítette, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlója tudtával és engedélyével az alperes a szombati munkanapokon nem nyitott ki, ezeken a napokon az alperesi társaság egyetlen munkavállalója sem végzett munkát. A dolgozók a munkabérüket megkapták, e szombati napokat a munkavállalók ledolgozták. E napokon a felperes részére sem szabadság került kiadásra, hanem az Mt. 146. § (2) bekezdés alapján, a munkáltató engedélyével volt távol. A felperes a 2018. szeptember 6., október 10. és 15., valamint július 19. és 20. napokon is a munkáltatói jogkör gyakorlója tudtával és hozzájárulásával mentesült a munkavégzési kötelezettség alól, figyelemmel az általa teljesített rendkívüli munkavégzésre. Az elsőfokú bíróság kimerítő jogi indokát adta

annak, hogy az Mt. 55. § (1) bekezdés és a 146. § (2) bekezdése alapján a munkavállaló nem csupán a szabadság kiadása esetén mentesül a munkavégzés alól, hanem egyéb esetekben is. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes 13 nap tekintetében a munkáltató hozzájárulása alapján mentesült a munkavégzési kötelezettség alól, részére szabadság kiadására nem került sor. A volt ügyvezető tanúvallomása alátámasztotta, hogy a felperes részére 15 nap szabadság nem került kiadásra. Az alperes nem volt tisztában azzal, hogy az egyéb jogcímeken történő engedélyezett távollét utóbb nem minősíthető át természetben kiadott szabadsággént.

[16] A perköltség tekintetében arra hivatkozott, hogy az irat tanulmányozása, a tárgyalásra történő felkészülés, az ügyféllel történő, tárgyalás előtti személyes megbeszélés ugyanúgy része a képviseletnek, mint a tárgyalóteremben történő jelenlét. Ugyancsak része a képviseletnek az utazással együtt járó útiköltség is. A felperes a számlákat minden esetben megbeszélés, egyeztetés alapján kifizette.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[17] A fellebbezés – az alábbiak szerint – megalapozatlan.

[18] Az alperes két nap szabadságmegváltás iránti igényt elismert, e tekintetben helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a nyilatkozat visszavonása a Pp. 221.§ (2) bekezdése alapján hatálytalan, melynek folytán a fellebbezési eljárásban sem vitatható a kereseti kérelem ezen része.

[19] Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az, hogy a felperes mentesült a munkavégzési kötelezettség alól és erre az időtartamra díjazásban részesült, nem egyenlő azzal, hogy ezeken a napokon szabadságon is volt. A munkavégzés megszervezése, a munkaidő beosztása alapvető munkáltatói jog, egyben kötelezettség is [Mt. 51.§ (1) bek., Mt. 96.§ (1) bek.]. A munkaidő-beosztás szabályait (a munkarendet) a munkáltató állapítja meg. A peradatok alapján megállapítható, hogy 2018. évben a szombati munkanapokon az volt a kialakult munkarend, hogy az alperesnél nem kellett dolgozni, ezen a napokon ki sem nyitott a cég. A vecsési búcsú napján az alperes ugyancsak nem nyitott ki. A munkavállalók távollétét az alperesi ügyvezető engedélyezte azzal, hogy írják alá a jelenléti ívet. Az sem volt vitatott, hogy pénteken az alperes ugyancsak nem nyitott ki, csak ügyelet működött. Az Mt. 124. § (1) bekezdése előírja, hogy a szabadságot a munkaidő-beosztás szerinti munkanapokra kell kiadni, vagyis azon munkanapokra, amelyeken a felperes a munkaidő-beosztás szerint nem is végzett munkát, szabadságot kiadni nem lehet. A felperes ezeken a napokon a munkáltató működésével összefüggő okból, illetve a munkáltató rendelkezése alapján mentesült a munkavégzési kötelezettség alól.

[20] Az alperes nem cáfolta, hogy a szabadságok kiadására a korábbi ügyvezető munkáltatói jogkör gyakorlóként jogosult volt, illetőleg, hogy a vitatott napokon az ügyvezető engedélyével nem dolgozott a felperes és részesült díjazásban. A tanú vallomása egyértelműen bizonyította, hogy az akkori ügyvezető engedélyezte a felperesnek a távolléteket és a csúsztatásokat, valamint a távollét idejére történő bérfizetést. Helytállóan utalt ebben a körben az elsőfokú bíróság az Mt. 146.§ (2) bekezdésére, mely szerint a munkavállalót, ha a munkáltató hozzájárulása alapján mentesül a munkavégzés alól, a kiesett munkaidőre megállapodásuk szerint illeti meg díjazás.

[21] Alapos az a felperesi hivatkozás, hogy a munkavállaló engedélyezett távollétét a munkáltató utólag, több hónappal később nem minősítheti át szabadsággá. A szabadság kiadása körében az Mt. 122.§-a garanciális, kógens szabályként írja elő, hogy a szabadságot - a munkavállaló előzetes meghallgatása után - a munkáltató adja ki. A szabadság kiadásának időpontját a munkavállalóval legkésőbb a szabadság kezdete előtt tizenöt nappal közölni kell [Mt. 122.§ (1) és (4) bek.]. Ezen jogszabályi előírások alapján nincs mód az Mt. 146.§ (2) bekezdése szerinti távollét utólagos és egyoldalú szabadsággá minősítésére.

[22] Alaptalan az arra történő fellebbezési hivatkozás, hogy az elsőfokú bíróság ítélete nem tartalmazta, hogy a felperes feladata volt a szabadság kiírása és annak dokumentálása. Ezt az elsőfokú ítélet a [2] bekezdésben rögzíti. Önmagában az, hogy a felperes írta ki a szabadságot, jelentőséggel nem bír, mert a szabadságot az Mt. 122.§ (1) bekezdése alapján a munkáltató adja ki, és a tanúvallomások alapján ez az alperesnél is így valósult meg: a szabadság kiadásáról a munkáltatói jogkört gyakorló ügyvezető döntött. A volt alperesi ügyvezető tanúvallomásában elmondta, hogy ha szabadságot írtak ki, akkor azt feltüntették a jelenléti ívben és a szabadságos tömböt is vezették. Ügyvezetőként a munkavállalók munkaidejét ellenőrizte. A peradatokból megállapítható, hogy 2018. évre a felperesnek adott ki szabadságot a munkáltató, tehát a munkáltatói jogkör gyakorló mérlegelési jogkörében engedélyezte a felperes távollétét a kirándulással érintett napokon.

[23] A ténylegesen végzett túlóra, illetőleg annak lecsúsztatása a per eldöntése szempontjából nem bírt jelentőséggel, mert nem az határozza meg a munkavállalói távollét jogcímét, azaz azt, hogy a díjazott távollét ideje szabadságnak minősül-e vagy sem. A munkaidő vezetési kötelezettség ugyancsak a munkáltató feladata és kötelezettsége. Az Mt. 134. § (1) bekezdése előírja, hogy a munkáltató nyilvántartja a rendes és a rendkívüli munkaidőt, a készenlétet, a szabadságot, valamint a felek által kötött megállapodás alapján teljesített rendkívüli munkaidő tartalmát. Az alperes állította, hogy a felperesnek a 2018. évi szabadságot a perben vitatott napokra kiadta, e vonatkozásban őt terhelte a bizonyítási kötelezettség. Állítását sem okiratokkal, sem tanúvallomásokkal nem tudta alátámasztani, e napok vonatkozásában szabadság kiírás nem történt, a volt ügyvezető tanúvallomása pedig cáfolta a szabadság kiadását.

[24] A volt alperesi ügyvezető tanúvallomásának értékelése kapcsán nem merült fel kétely a tanúvallomás valóságtartalmát érintően, a tanú érdektelennek vallotta magát, vallomása összefüggő és ellentmondásmentes volt, a per egyéb adataival sem állt ellentétben.

A tanú egyértelműen úgy nyilatkozott, hogy a külföldi kirándulás egyik napja olyan pénteki napra esett, amikor a felperes egyébként sem volt köteles munkát végezni az ügyeleti beosztás miatt. Valamennyi vitatott nap tekintetében igazolta a tanú vallomása, hogy a felperes nem szabadságon volt, hanem vagy a munkáltató engedélyével volt távol a munkavégzéstől, vagy pedig a munkaszervezés folytán az alperesi üzlet nem is nyitott ki.

[25] Alapítan az alperes fellebbezése a megítélt perköltség tekintetében is. A felperes a perben felmerült perköltségét megbízási szerződéssel és számlákkal igazolta, melyeket megfizetett. Az így érvényesített költségek megfelelnek a Pp. 80. § fogalmának, mert a perben vagy azt megelőzően, a jog perbeli érvényesítésével okozati összefüggésben és szükségképpen felmerült költségek voltak. Ide tartozik a keresetlevéllel összefüggő jogi tanácsadás és a keresetlevél elkészítésében való közreműködéssel összefüggésben érvényesített költség, mert a felperes keresetlevele ugyan nyomtatványon és személyesen került előterjesztésre, de a kifizetett számla igazolta az ezzel összefüggésben igénybe vett jogi tanácsadást és segítséget. A felperes valamennyi felmerülő költséget és érvényesített megbízási díjat megfizetett. Helytállóan hivatkozott a felperes arra, hogy az ügyvédi munkadíjba nem kizárólag a tárgyalás nettó tartama számítható bele, hanem az egyéb járulékos munkavégzések is, úgymint az utazási idő, illetőleg a tárgyalásra való felkészülés és konzultáció időtartama.

Záró rész

[26] A sikertelenül fellebbező alperes a Pp. 364. § folytán alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles a pernyertes felperes másodfokú perköltségének megfizetésére, melynek összege a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdésén alapul.

[27] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdése szerinti illetéket megfizette, ezért arról rendelkezni nem kellett.

[28] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp. 376.§ (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[29] A végzés elleni fellebbezést a Pp. 365.§ (2) bekezdése kizárja.

Budapest, 2021. szeptember 28.

Fővárosi Ítéltábla
1.Mf.31.137/2021/8

9

dr. Vajas Sándor s.k.
dr. Kovács Edit s.k.
a tanács elnöke
bíró

dr. Kulisity Mária s.k.

előadó bíró